

Vesztegzár

Darazsak szárnyára támaszkodik a tavasz, és ahogy röpdös velük, fehérre, zöldre festi a fákat. Aztán a szitakötők jönnek, behurcolják a nyarat, elkapja ember, állat, s csak a három hónapig tartó karantén után derül ki, hogy senki sem lett beteg.

A kert fényes tutajként úszik, és kiköt egy nem létező szigeten, ahol már száz éve keresem a láthatatlan tücsköket. Sose volt forgószél emel a lombokig, hátha ott fenn megtalálom őket, aztán meg titokzatos erők zsugorítanak össze, hogy bele tudjak nézni a föld

repedéseibe, de hiába meresztem a szemem, nyilvánvaló, hogy tücskök nincsenek. Láttam viszont, hogy a lombok szintjén béke van, de egymást tapossák a gyökerek. És van egy jégtömb a mélyben, nem tud kiolvadni, hidege fölsajog – fázik a föld a talpam alatt.

Vajon melyik?

Én a hamuról *beszélek*,
nem illik hozzám a trombita.

Talán a zárlatos kapcsoló volt,
talán egy aljas gyújtogató –
belső könyvtáram porig égett.

Most azt találgatom, hogy
milyen lehet, mikor a hamuban egy
apokrif bibliára akad valaki?

Beleolvas, látja egy másik
isten parancsait,
s közben ki nem érdemelt

stigmákat vesz észre magán, és
sehogy se képes eldönteni,
vajon melyik küldhette őket?

És azt sem érti, hogy tudhat mégis
egyszerre kételkedni mindkettőben?

Fejbenjárás

Szívtévesztő vagyok, mondta, s könnyezett.
Engem a hídpróbára várnak, válaszoltam,
miközben azt se tudtam, kivel beszélgetek.
Sietnem kell, odakötöznek a híd alá
nemsokára, mintha én terveztem volna.
Reszketni fog, ahogy a harckocsik
végigdübögnek rajta, és én abban
ringatom magam, hogy erős, mint a halál.
Azt mondják, a szívünk ég legtovább,
nehezen gyullad meg, és a lángok csak
rostonként képesek végezni vele.
Végül olyan lesz, mint egy kicsinyke,
megszelídített gömbvillám. De miket
is beszélek, biztosan nem érti, hogy
jutnak ilyenek eszembe. Talán mert
mindegyik könyvemet egyszerre
olvasom, és mindegyikben még
csak a tizedik oldalon tartok. Pedig
mindjárt este lesz.

Vizsgatétel

Onlajn tereken át
repülni aranyfüst-puhán
a kor-bonctan auditóriumba,
húzni egy tételt Hars Poétikából,
s röpke felkészülés után kifejteni
a vén professzornak, amire amúgy
készülni se kéne, hiszen szünet nélkül
örvénylik fejemben évek óta.
Nagyon fájl, mondani végül jó hangosan,
majd összezární szemet és *szájt*,
érezni, ahogy a kipréselődött
könny arcomon végiggurul.
Most még rész vagyok, egészen az!
– fűzöm hozzá még hangosabban.
Kéri az indexem; tudom, mit ír bele.
Szégyellem magam, hogy
most se a tételemről beszéltem,
mégis jelest kaptam érte.

Retró

(Izzó erdőbe üztek árva lécnak,
paneltrolira ültettek kalauznak.
Erőlegényeket küldtek rám –
álmomban rabosítottak.)

(Ázok, féltem a köpenyem, hogy
megint letépi vállamról a vihar.
Látott már annyi esőt és havazást,
megérdemelné, hogy süsse a nap.)

(Szökőnapon fogsz itt maradni,
szétszivárogsz a füstfalakba.
Letüdözzük, amit kileheltél,
kiisszuk üres poharadat.)